

Dosarul nr. 3ra-18/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (V. Sanduța)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (N. Simciuc, I. Țurcan, Iu. Cotruță)

Î N C H E I E R E

30 ianuarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Nina Vascan
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Casa Națională de Asigurări Sociale a Republicii Moldova,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Nicolae Tricolici împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale a Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ și obligarea recalculării și achitării pensiei pentru vechimea în muncă,

împotriva deciziei din 19 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de către Casa Națională de Asigurări Sociale a Republicii Moldova și s-a menținut hotărârea din 18 aprilie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru

c o n s t a t ă :

La data de 05 februarie 2018, Nicolae Tricolici a depus cerere de chemare în judecată împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale a Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ și obligarea recalculării și achitării pensiei pentru vechimea în muncă.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că activează în organele procuraturii de la 01 august 1991 până în prezent, în diferite funcții de procuror, având o vechime în muncă în funcția respectivă de 25 de ani.

A susținut că începând cu 27 ianuarie 2011, la atingerea vârstei de 50 de ani, în conformitate cu Legea cu privire la Procuratură nr. 902 din 29 ianuarie 1992, în vigoare la acel moment, i-a fost stabilită pensia pentru vechimea în muncă în mărime de 80% din salariu mediu lunar potrivit funcției deținute de procuror, adjunct al procurorului sect. Buiucani, mun. Chișinău, pe care o primea sistematic, cu respectarea obligatorie a principiului recalculării pensiei, la fiecare majorare ordinară a salariului lunar al procurorului în exercițiu, ce a durat până la sfârșitul anului 2011.

De asemenea, a menționat reclamantul că conform art. 34 alin. (6) din Legea cu privire la Procuratură nr. 118 din 14 martie 2003, procurorii pensionați beneficiau de recalcularea pensiei, în dependență de majorarea salariului procurorului în exercițiu,

începând cu luna următoare celei în care s-a majorat salariul, indiferent de faptul dacă pensionarul lucrează sau nu în organele Procuraturii.

A afirmat că odată cu majorarea salariului procurorului în exercițiu în baza Legii nr. 355 din 23 decembrie 2005 cu privire la sistemul de salarizare în sectorul bugetar, începând cu 01 ianuarie 2008, cuantumul pensiei sale a fost recalculat conform dreptului dobândit.

La fel, și dispozițiile art. 73 alin. (8) din Legea nr. 294 din 25 decembrie 2008 cu privire la Procuratură, în vigoare până la 01 iulie 2011, stipulau că procurorii pensionați beneficiau de dreptul de recalculare a pensiei pentru vechime în muncă odată cu majorarea generală a salariului procurorilor în exercițiu, respectiv prin lege dânsul beneficiază de dreptul la recalcularea pensiei în mărime de 80% din salariul procurorului în exercițiu conform funcției deținute, dobândit legal la 27 ianuarie 2011.

Totodată, conform Legii nr. 37 din 07 martie 2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 355 din 23 decembrie 2005 cu privire la sistemul de salarizare în sectorul bugetar, salariul procurorului s-a majorat cu 35%, care se efectuează începând cu 01 ianuarie 2013.

Potrivit Legii nr. 152 din 01 iulie 2016 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, începând cu 01 august 2016 salariul de funcție al procurorului se stabilește în raport cu salariul judecătorului conform Legii nr. 328 din 23 decembrie 2013 privind salarizarea judecătorilor și procurorilor, și Legii nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, ținând-se cont de nivelul procuraturii în care își desfășoară activitatea și de vechimea în muncă în funcția de procuror.

Astfel, reieșind din prevederile art. 5¹ alin. (3) lit. b) și art. 5² lit. e) din Legea nr. 328 din 23 decembrie 2013 privind salarizarea judecătorilor și procurorilor, salariul de funcție al procurorului, care are o vechime în muncă în funcția de procuror de peste 16 ani, este în mărime de 4,5 salarii medii pe economie, iar pentru exercitarea funcției de adjunct al procurorului-șef al procuraturii teritoriale i se atribuie un spor calculat în raport procentual față de salariul de funcție în cuantum de 7%, condiții întrunite de către dânsul.

Reclamantul a declarat că pârâta din motive necunoscute nu a efectuat recalcularea pensiei conform legii, lipsindu-l de acest drept dobândit licit în anul 2011, stabilindu-i mărimea pensiei, cu aplicarea mecanismului general de indexare a acesteia la 01 aprilie a fiecărui an.

La data de 07 decembrie 2017 s-a adresat cu cerere prealabilă către Casa Națională de Asigurări Sociale, solicitând efectuarea calculării pensiei pentru vechimea în muncă reieșind din salariul mediu lunar achitat adjunctului procurorului-șef al Procuraturii sect. Buiucani, mun. Chișinău, cu recalcularea acesteia ținând cont de majorarea salariului adjunctului procurorului-șef al Procuraturii sect. Buiucani, mun. Chișinău în exercițiu, începând cu 01 ianuarie 2013 după creșterea salariului cu 35% și începând din 01 august 2016 conform art. 60 din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, în vigoare de la 01 august 2016, cu recalcularea pensiei pentru vechimea în muncă de peste 9 ani și sporul la salariul calculat în raport procentual față de salariul său de funcție în cuantum de 7%, începând cu 01 august 2016.

Prin răspunsul Casei Naționale de Asigurări Sociale nr. T-2308/17 din 11 ianuarie 2018, cererea prealabilă a fost respinsă pe motiv că potrivit art. 73 din Legea nr. 294 din 25 decembrie 2008, modificat prin Legea nr. 56 din 09 iunie 2011, procurorii, cu excepția procurorilor militari, au dreptul la pensie conform Legii nr. 156 din 14 octombrie 1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat, astfel începând cu 01 iulie 2011 drepturile de

pensionare a procurorilor sunt reglementate de art. 46² din Legea nr. 156 din 14 octombrie 1998, care nu prevede faptul că pensiile procurorilor și indemnizațiile viagere se recalculează în cazul majorării generale a salariului procurorilor. Astfel, începând cu 01 iulie 2011 pensia procurorilor nu se mai recalculează, dar se indexează anual la 01 aprilie conform art. 13 din Legea nr. 156 din 14 octombrie 1998.

Reclamantul a considerat că răspunsul Casei Naționale de Asigurări Sociale nr. T-2308/17 din 11 ianuarie 2018 este ilegal și neîntemeiat, pârâta la examinarea cererii prealabile nu a determinat corect raportul juridic litigios, deoarece prevederile Legii nr. 56 din 09 iunie 2011 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, prin care au fost abrogate alin. (3)-(10) ale art. 73 din Legea nr. 294 din 25 decembrie 2008 cu privire la Procuratură, nu sunt aplicabile la cazul speței, având în vedere faptul că în conformitate cu prevederile Legii nr. 902 din 29 ianuarie 1992 cu privire la Procuratură, Legii nr. 118 din 14 martie 2003 cu privire la Procuratură, ajustată la Legea nr. 544 din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului și Legii nr. 294 din 25 decembrie 2008 cu privire la Procuratură, în calitate de procuror deține dreptul la toate înlesnirile, garanțiile, recompensele și suplimentele prevăzute pentru judecători.

Mai mult ca atât, procurorii pensionații până la adoptarea Legii nr. 118 din 14 martie 2003, primeau pensiile conform Legii nr. 544 din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului.

A invocat că prin refuzul Casei Naționale de Asigurări Sociale de a-i recalcula pensia i-a fost încălcat dreptul legal dobândit de către dânsul la momentul stabilirii pensiei și nu poate fi restrâns pe viitor.

A menționat că pârâta este obligată să-i recalculeze pensia pentru vechime în muncă, ținând cont de majorarea salariului procurorului începând cu 05 aprilie 2013, data intrării în vigoare a Anexei nr. 3 la Legea nr. 37 din 07 martie 2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 355 din 23 decembrie 2005 cu privire la sistemul de salarizare în sectorul bugetar, majorarea ulterioară de la 01 august 2016, data intrării în vigoare a Legii nr. 152 din 01 iulie 2016 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, și de fiecare dată a majorării salariului procurorului în exercițiu în funcția dată – adjunct al procurorului-șef al Procuraturii sect. Buiucani, mun. Chișinău, pe viitor.

A notat reclamantul că argumentul pârâtei precum că drepturile de pensioare a procurorilor sunt reglementate de prevederile art. 46² din Legea nr. 156 din 14 octombrie 1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat, care nu prevăd faptul că pensiile procurorilor și indemnizațiile viagere se recalculează în cazul majorării generale a salariului procurorilor, este unul neîntemeiat, deoarece norma de drept enunțată a intrat în vigoare la 01 iulie 2011, pe când dânsul beneficiază de pensie începând cu data de 27 ianuarie 2011.

În contextul expus, a cerut Tricolici Nicolae să fie recunoscut drept ilegal și neîntemeiat refuzul Casei Naționale de Asigurări Sociale expus în răspunsul nr. T-2308/17 din 11 ianuarie 2018, cu obligarea Casei Naționale de Asigurări Sociale să-i calculeze pensia pentru vechimea în muncă reieșind din salariul mediu lunar achitat adjunctului procurorului-șef al Procuraturii sect. Buiucani, mun. Chișinău, cu recalcularea acesteia ținând cont de majorarea salariului adjunctului procurorului-șef al Procuraturii sect. Buiucani, mun. Chișinău în exercițiu, începând cu 01 ianuarie 2013 după creșterea salariului cu 35% și începând din 01 august 2016 conform art. 60 din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, în vigoare de la 01 august 2016, cu recalcularea pensiei pentru vechimea în muncă de peste 9 ani și sporul la

salariul calculat în raport procentual față de salariul său de funcție în cuantum de 7%, începând cu 01 august 2016.

Prin hotărârea din 18 aprilie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, acțiunea a fost admisă, fiind recunoscut drept ilegal și neîntemeiat refuzul Casei Naționale de Asigurări Sociale expus în răspunsul nr. T-2308/17 din 11 ianuarie 2018, cu obligarea Casei Naționale de Asigurări Sociale să-i achite lui Tricolici Nicolae pensia pentru vechimea în muncă reieșind din salariul achitat adjunctului procurorului-șef al Procuraturii sect. Buiucani, mun. Chișinău, începând cu data de 05 aprilie 2013, după creșterea salariului cu 35% și începând cu 01 august 2016, după creșterea salariului potrivit art. 60 din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, în vigoare de la 01 august 2016, pe toată perioada de pensionare, reieșind din funcția deținută.

Prin decizia din 19 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de către Casa Națională de Asigurări Sociale și s-a menținut hotărârea din 18 aprilie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

Instanțele de judecată ierarhic inferioare și-au motivat soluția prin faptul că prin certificatul nr. 30-9d/17-14 din 12 ianuarie 2017 eliberat de către Procuratura Republicii Moldova, se confirmă faptul că Nicolae Tricolici a activat în funcția de adjunct interimar al procurorului-șef al Procuraturii sect. Buiucani, mun. Chișinău, iar salariului acestuia în perioada 01 ianuarie 2016 – 30 decembrie 2016 a constituit 361.291,13 lei.

Au notat instanțele de judecată că conform art. 45 alin. (1) din Legea nr. 902 din 29 ianuarie 1992 cu privire la Procuratură, în vigoare până la 18 aprilie 2003, salariul procurorilor și anchetatorilor se stabilea în funcție de post, gradul de clasificare respectiv, cu o deviere în limita a 5%. Procurorii și anchetatorii au dreptul la toate înlesnirile, garanțiile, recompensele și suplimentele, prevăzute pentru judecători. Iar, potrivit art. 32 din Legea cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20 iulie 1995, judecătorul are dreptul la pensie conform Legii privind pensiile de asigurări sociale de stat.

Au stabilit instanțele de judecată ierarhic inferioare că reieșind din Hotărârea nr. 4 din 27 ianuarie 2000 a Curții Constituționale „Privind controlul constituționalității unor prevederi din legile care reglementează asigurarea cu pensii a judecătorilor, procurorilor, anchetatorilor Procuraturii și funcționarilor publici”, cuantumul pensiei, stabilit printr-o lege anterioară, nu poate fi micșorat, iar plata pensiei fixate nu poate fi suspendată printr-un act normativ adoptat ulterior. Diminuarea cuantumului sau suspendarea plății pensiei sunt posibile numai în cazurile în care la stabilirea ei au fost comise abuzuri sau alte încălcări ale legii. Schimbările ce vizează condițiile de plată a pensiilor pentru judecători, procurori, anchetatorii Procuraturii și funcționarii publici, stabilite până la intrarea în vigoare a Legii nr. 522 din 28 iulie 1999 cu privire la modificarea, completarea și abrogarea unor acte legislative, instituite de către legiuitor, contravine art. 47 alin. (2) și art. 76 din Constituție și principiului respectării drepturilor dobândite anterior în mod licit.

Totodată, prin Hotărârea nr. 27 din 20 decembrie 2011 a Curții Constituționale „Privind controlul constituționalității unor legi de modificare a condițiilor de asigurare cu pensii și alte plăți sociale pentru unele categorii de salariați”, au fost declarate neconstituționale art. II și pct. 7 și 9 ale art. III din Legea nr. 56 din 09 iunie 2011 „Pentru modificarea și completarea unor acte legislative” ce se referă la modificarea art. 26, 31, 32, 321, 322, 323, 33 din Legea nr. 544 din 20 iulie 1995 „Cu privire la statutul judecătorului” și în partea referitoare la art. 461 al Legii nr. 156 din 14 octombrie 1998 „Privind pensiile de asigurări sociale de stat”.

Curtea Constituțională a reținut că un drept social poate fi obiectul protecției constituționale garantate de art. 46 și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, numai în cazul când dreptul social respectiv este dobândit și are o valoare economică. Aplicativ la prezenta cauză un drept patrimonial dobândit ar însemna dreptul la pensia ce se află în plată, care deja are o valoare economică și astfel constituie un drept de proprietate al persoanei.

Au notat instanțele de judecată ierarhic inferioare că un asemenea drept social reclamantul Tricolici Nicolae l-a dobândit licit odată cu acordarea pensiei pentru vechime în muncă, începând cu 27 ianuarie 2011, iar drepturile diminuate prin Legea nr. 56 din 09 iunie 2011 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, ca drepturi potențiale sau aleatorii, se referă la viitorii procurori cu drept de pensionare.

Astfel, dreptul lui Tricolici Nicolae, cu aplicarea principiului recalculării pensiei la creșterea ordinară a salariului procurorului în exercițiu, este menținut de instanța de jurisdicție constituțională, iar dreptul subiectiv constituit în baza unei legi anterioare nu poate fi atins de cel născuta sub imperiul unei legi posterioare. Legea nouă nefiind aplicabilă unei fapte din trecut conform prevederilor art. 6 din Codul civil, care stabilește expres că legea civilă nu are caracter retroactiv.

Au stabilit instanțele de judecată ierarhic inferioare că argumentul Casei Naționale de Asigurări Sociale precum că drepturile de pensionare a procurorilor sunt reglementate de prevederile art. 46² din Legea cu privire la pensiile de asigurări sociale de stat nr. 156 din 14 octombrie 1998, nu poate fi reținut, deoarece această normă a fost introdusă prin Legea nr. 56 din 09 iunie 2011, pe când Tricolici Nicolae a obținut dreptul la pensie începând cu data de 27 ianuarie 2011.

Au concluzionat instanțele de judecată ierarhic inferioare că refuzul Casei Naționale de Asigurări Sociale privind recalcularea și achitarea pensiei lui Tricolici Nicolae pentru vechimea în muncă reieșind din salariul mediu lunar achitat adjunctului procurorului-șef al Procuraturii sect. Buiucani, mun. Chișinău, cu recalcularea acesteia în cazul majorării generale a salariului procurorului în exercițiu, ținându-se cont de funcția deținută la data ieșirii la pensie, este ilegal și neîntemeiat, ce lezează un drept al reclamantului prevăzut de lege.

La data de 15 octombrie 2018, Casa Națională de Asigurări Sociale a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei din 19 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și hotărârii din 18 aprilie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În susținerea recursului Casa Națională de Asigurări Sociale a invocat ilegalitatea și netemeinicia deciziei instanței de apel, declarând că Curtea de Apel Chișinău a examinat superficial prezenta speță, cu interpretarea și aplicarea eronată a normelor de drept material.

La data de 05 noiembrie 2018, în adresa lui Tricolici Nicolae a fost expediată copia recursului declarat de către Casa Națională de Asigurări Sociale, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, însă intimatul nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință în termenul stabilit.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Casa Națională de Asigurări Sociale este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Prin prisma art. 434 în alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Instanța de recurs reține că din materialele dosarului rezultă că copia deciziei din 19 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată în adresa Casei Naționale de

Asigurări Sociale la 27 septembrie 2018 (f.d. 105), însă nu se atestă date când a fost recepționată de către aceasta.

Totodată, din textul cererii de recurs rezultă că recurenta a luat cunoștință de decizia contestată la 27 septembrie 2018 prin intermediul poștei electronice.

În această ordine de idei, se constată, că în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece cererea de recurs a fost depusă la 15 octombrie 2018.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate.

Or, conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Analizând cuprinsul cererii de recurs depusă de Casa Națională de Asigurări Sociale, completul de admisibilitate evocă faptul că argumentele invocate în recurs, în esență, sunt similare alegațiilor inserate în cererea de apel, precum și explicațiilor date de către reprezentatul recurentei Glijin Vadim în cadrul ședinței instanței de apel asupra căror Curtea de Apel Chișinău s-a pronunțat deja în modul corespunzător (f.d. 90-93, 94-95).

Astfel, se deduce că cererea de recurs *de facto* este o transpunere a motivelor din cererea de apel.

Prin urmare, acestea nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că recurenta nu a evidențiat în cererea de recurs formulată memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe care au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului.

Mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Casa Națională de Asigurări Sociale nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel.

Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (cauza Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67).

La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de către Casa Națională de Asigurări Sociale nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce Casa Națională de Asigurări Sociale a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurenteii i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Casa Națională de Asigurări Sociale împotriva deciziei din 19 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Casa Națională de Asigurări Sociale a Republicii Moldova împotriva deciziei din 19 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Tricolici Nicolae împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale a Republicii Moldova cu privire

la contestarea actului administrativ și obligarea recalculării și achitării pensiei pentru vechimea în muncă.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Nina Vascan

Nicolae Craiu